

"Een ridder van de droevige figuur schrijft Sinterklaasrijmpjes"

Sjut Droefsnoet schrijft net als Fred van der Wal ook, maar kwam als ridder van de droeve figuur nooit verder dan de kladderadatsch van Sinterklaasrijmpjes op papier te zetten.

Velen voelen zich geroepen om te schrijven, weinigen komen tot publiceren, nog minder dames en heren werden gelezen op het Volkskrantblog van 2005- 2012. Het overgrote merendeel van de would be schrijvers cq schrijfsters had niets te melden, behalve de typerende links draaiende melkzure obligate stukjes van de linkse pers nabauwen in de verwachting applaus te krijgen van politieke bent genoten.

Ik ken een meneer die een weblog op het VKblog onder de titel Droefsnoet snater snuift snikkend onderhield en niet werd gelezen. Terecht overigens. Het snuiven verwees in zijn geval niet naar coke gebruik, maar wel naar aangetaste luchtwegen en hooikoorts. Het snikken stond symbolisch voor zijn eigen bestaan. Hij had geen enkele hit per dag op zijn weblogs en stopte er al snel mee. Ontgoocheld doordat de praktijk hem met de neus op de feiten drukte werd zijn rancune onderhuids gevoed. Talent is schaars gezaaid in het literaire plantsoen. Welk een verschil met auteur dezes. Vier duizend tot acht duizend hits van soms opgehitste lezers per dag kreeg ik zonder er enige moeite voor te doen om de lezer te behagen. Felle discussies, infame aanvallen, flame wars, jaren lang agressieve telefonades, stalk gedrag, door veelal academisch gevormde mede auteurs die zich diep in het kruis voelden getast door het aantoonbare lezers aantal van ondergetekende.

Sjut was het zwijgzame, melancholische, introverte type. Leek de mildheid zelve maar had zo zijn achterbaakse streken. Gevormd op een technische school was hij voorbestemd voor het monteursbestand in Nederland. Daar had hij een goede boterham kunnen verdienen ware het niet dat hij hogere ambities in de literaire richting koesterde. Heel verstandig van hem om nog enige gespreksstof in de socio richting te hebben als basis voor zijn teksten. Onderdehand was hij al zeventien jaar verloofd met een vriendelijke onderwijzeres uit Haarlem. Ik kende haar sinds 1960 als medeleerling van een kweekschool voor onderwijspersoneel. Zij had een grote aanleg voor muziek, schrijven en schilderen, kleepte zich goed en draaide LP s van moderne Jazz zoals Art Blakey.

Jaren geleden waren bovengenoemden op doorreis in Frankrijk en kwamen op bezoek. Zoals gewoonlijk werden bezoekers hartelijk ontvangen door mij en mijn wedehelft. Het was hoogzomer, ons terras zon overgoten, de gesprekken vrolijk en de wijn vloeide rijkelijk.

Na een of twee overnachtingen vertrokken zij met hun Peugeot Partner. We zwaaiden ze uit.

Vreemd keek ik op toen Sjut Droefsnoet een verhaal schreef onder de titel Natte sneeuw, een relaas dat op het bezoek aan ons huis sloeg. Meneer wilde zijn gram halen bleek maanden later. Rancune en frustraties waren zijn bestaansgrond, dat werd mij al snel duidelijk.

Ik zal een paar zinnen uit zijn tekst uiten:

Nog maar drie stappen stond Arnold buiten, in zijn besneeuwde voortuin, en hij had al spijt van zijn uitval tegen Gerda, zijn vrouw. Maar het was niet meer terug te draaien. Het was gezegd. En eigenlijk was hij er wel blij mee. Zo lang had hij zich ingehouden. Zo lang had hij alles over zich heen laten komen. Haar voortdurende kleinerende opmerkingen over zijn kunst. Over zijn onverkochte schilderijen die zowat alle ruimte in huis vulden.

En nu had ze hem ook nog een nietsnut genoemd, een uitvreter die haar alleen maar tot last was. En toen had hij het gezegd. Dat ze een kreng was en een egoïst, en dat hij blij zou zijn als ze voorgoed uit zijn leven zou verdwijnen.

De zon kwam in het westen laag onder de wolken vandaan. In de verte blafte een hond. Waarom waren ze hier ook ooit gaan wonen. Bijna zestig waren ze nu, en ze zouden gaan genieten van hun pensioen. Vanuit Friesland verhuisd naar midden Frankrijk. Les Ormeaux. Een gat van klasse. De dichtstbijzijnde buur driehonderd meter verderop.

Dagenlang had het gesneeuwd. Het zou een witte Kerst gaan worden. Tot halverwege zijn knieën stond Arnold op zijn pantoffels in de sneeuw. Zonder jas. In zyn kleurige korte-mouwen Bahama shirt. Het was stervenskoud; de kilte deed hem klappertanden. Sombere gedachten vulden zijn hoofd. Hij kon er eigenlijk maar beter meteen een eind aan maken... Hij keek om zich heen. In de verte stak de torenspits van de dorpskerk scherp af tegen de lichte horizon.

De namen Arnold en Gerda zijn aliansen van Fred van der Wal en Bernardina Bosse. Een uitval tegen de echtgenote heeft nooit plaats gevonden. Inhouden? Daar doet ondergetekende niet aan, die geen achterbakse streken heeft zoals Sjut Droefsnoet. Kleinere opmerkingen van de wederhelft waren niet het deel van Fred.

De minachting voor mijn schilderijen meent Sjut te moeten demonstreren door te beweren dat mijn werken niet verkocht zijn en het huis zouden vullen. Sjut heeft tijdens zijn bezoek geen schilderij van mij gezien. Waarom hij Bernardina een kreng noemt en een egoïste is niet duidelijk. In de beledigende tekst word ik een nietsnut en een uitvreter genoemd die haar (Bernardina) tot last zou zijn. Ik zou haar een kreng, egoïste noemen en blij zijn als ze verdween. Genieten van een pensioen op mijn zestigste? Een auteur/ beeldend kunstenaar kent geen pensioen maar gaat door. Schrijver van het hate blog beweerde dat ik sombere gedachten zou koesteren en suïcidaal zou zijn. Ik kan de lezer verzekeren dat zulke overwegingen verre van mij zijn.

Meneer droefsnoet gaat droevig verder en zijn zinnen worden droeviger.

Hij (Fred) dacht aan Gerda (Bernardina). Hoe het vroeger geweest was. Het lachen, de kinderen, de kleinkinderen. (...) Een gevoel van immense eenzaamheid kwam over hem.

Het beledigende, zouteloos geleuter van Sjut gaat maar door. Het is veelzeggend voor de jaloezie, frustraties en depressieve gevoelens van deze meneer die ik tot enige vreugde slechts één keer ontmoette.